

[Pinholt.]

dende, end det kan forsvares. Og jeg mener jo ogsaa, at det ved en Beskatning som denne er meget rimeligt at udvise Forsigtighed, da det er en ny Skat, der her paalægges. Jeg vil ogsaa være tilbøjelig til at tro, at det vil gaa her i Landet, som det vist gaar i de Lande, der har prøvet denne Skyld eller har den, at den ikke vil give nogen større Afkastning. Den højtærede Minister regner med, at den i Øjeblikket, hvis den blev gennemført, skulde kunne give 3,3 Millioner. Det er jo ikke noget stort Beløb. Deraf vilde Kommunerne altsaa faa tre Fjerdedele, og de Kommuner, som har Grundværdistigningsskyld, vil jo kun faa Halvdelen forlods udleveret. Der kan maa-ske være noget rimeligt i det, men det vil den højtærede Minister formentlig forhandle om, hvis man vil gaa ind i en Forhandling. Men jeg tror i og for sig ikke, man kan regne med saa forfærdelig store Udbytter af den, og jeg føler mig slet ikke overbevist om, at det ikke vil være muligt i visse Tilfælde at overvælde Skatten. Hvis det er muligt, saa er den jo mindre heldig i og for sig. Jeg tror f. Eks., at hvis man her i København eller i andre Købstæder sætter Grundskylden betydeligt op, vil det forholdsvist hurtigt give sig Udslag i forøgede Huslejer. Det er der ikke Tvivl om. Det har man jo ogsaa under Forhandlingerne tænkt sig.

Vi for vort Vedkommende kan ikke se, at der i Øjeblikket kan være nogen rimelig Forventning om, at vi skulde ville gaa ind i nogen egentlig Forhandling om dette Forslag, idet vi mener, at de Regler, vi nylig har faaet gennemført med 3 Partiers Tilslutning, og som jo egentlig endnu ikke er ført videre ud i Livet, maa vi prøve, inden vi gaar til saa gennemgribende Foranstaltninger som disse, Foranstaltninger, som vi ikke kan se er blot rimelige, for ikke at tale om forsigtige.

Fibiger: Indførelse af Statsgrundskyld og kommunal Grundskyld har vi fra konservativ Side jo paa ethvert Tidspunkt modsat os, hvorimod vi ikke har været principielt imod Forslag som det, der her er til Behandling, ved tidligere Lejligheder. Dette gav jeg ogsaa Udtryk for ved Behandlingen af den kommunale Grundstigningsskyld, som vi fik i 1926, idet jeg da paa mit Partis Vegne udtalte, at vi godt kunde tænke os at gaa med til en Værdistigningsskat, naar det var konstateret ved Salg, at der havde været en Værdistigning, og det var Foranstaltninger fra Samfundets Side, der

havde bevirket Værdistigningen. Men det, der blev gennemført i 1926, kunde vi fra konservativ Side ikke være med til, fordi der her var Tale om at beskatte Forhold, hvorom man egentlig ikke vidste, om de nogen Sinde kom den Mand, der ejede Jorden eller Ejendommen, til gode i Form af Udbetaling. Det kan jo være galt nok at svare Skat af den Formue og de Værdier, man har, men endnu galere er det da, naar man skal svare Skat af de Værdier, som man muligvis en Gang kommer i Besiddelse af. Jeg kan da ogsaa sige nu, at vi er principielt ikke Modstandere af en Værdistigningsskat, men rigtignok under den Forudsætning, at lige saa vel som man fra Samfundets Side vil tage, naar Værdierne stiger, maa man ogsaa fra Samfundets Side give Erstatning, naar de falder, saafremt det sker paa Grund af Samfundsforanstaltninger. Det har vi jo set forskellige Steder, og det vil vi ogsaa faa at se i Fremtiden. Jeg tænker her f. Eks. paa Flytning af Stationer, hvad der vil kunne bevirke, at en Del Grunde falder stærkt i Værdi.

Af den Tabel, der er vedføjet Forslaget, vil man se, at der mangfoldige Steder i Stedet for Stigning i Grundværdien har været Fald, og jeg synes derfor ikke, at der er Grund til at gaa ind for en saa voldsom Grundværdistigningsskat, som her er Tale om. Jeg kan endogsaa sige, at denne Tabel, som indeholder en Oversigt over Byernes Grundværdier, ikke er helt rigtig, idet mange Byer for at faa denne Stigning i Grundværdien har indlemmet forskellige Landsbyer, der laa omkring dem, og derved forrykkes Forholdet jo en hel Del.

Jeg sagde, at det var ret naturligt, at man, lige saa vel som man skulde betale en Skat, naar Grundene stiger i Værdi, skulde have Erstatning, naar de falder. Vi har jo egentlig noget i den Retning, som blev indført ved Loven af 4. Oktober 1919, for Statsfæsternes Vedkommende: naar Jorderne stiger i Værdi, kommer de til at betale mere, men naar Jorderne falder, skal de betale mindre. I § 1 kommer man straks ind paa dette, at disse Ejendomsbesiddere eller Fæstere indtager en Særstilling. Jeg har før peget paa, at det er uheldigt, at man faar to Slags Landejendomsbesiddere eller Landbrugere, som har stik modsatte Interesser med Hensyn til, hvordan Skatten lægges paa Jorden. Baade den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Lundberg sagde, at det var jo ret maadeholdent, hvad man begyndte med nu, og jeg ser, at Finansministeren i sin Forelæggelsestale har sagt, at dette, at man overlod